

folyamot, amin az egészséges szexuális kapcsolatra megtanítanánk a fiatalokat, természetesen a védekezés módjaira is. Bár ez sem tökéletesen kimunkált terület. Szeretnék mindezzel hosszabb tanulmányban foglalkozni...

— Boldogh Eszter — lihegte Balla Gizi —, menjen már, szólították.

A műtős éppen leemelte a hordágyról a keze-feje lógó egérszemű kis aszszonyt, s Eszter még látta, hogy takaratlanul az ágyra dobta. Mint egy liszteszsákot, vagy egy halottat.

Viaszfehéren lépett be a nyitott műtőajtón, és távolról, nagyon távolról hallotta, hogy a fiatal orvos énekel. Aztán két ütem között: — Tessék, kérem, felhúzódni.

— A doktor úr... operál?

— Nem, én csak előkészítem. — És tovább énekel.

Magasan kikötötték a lábát, hálóingét felhúzták. Sokáig feküdt így, lebegett a műtőasztal, és a „majd alszom én, ha végetér a kín” dallama felett.

— Ejnye, nővér — szakadt meg a melódia. — Nézze meg, kérem, Cserepes doktort. Ezer dolgom lenne.

Eszter behunyta a szemét. Felszívódott gyomrából a vibráló szorongás. Csak lebegett valami gondolat és félelem nélküli ürességben, egészen a hideg, csipős tűszúrásig. Aztán nem érzett semmit. Semmit.

EÖRSI ISTVÁN

Bizonyosság

Szemhunyorítások a nappalok.
Szöcskeugrások az éjek.
Ráérősen, pimaszul ballagok,
tudom, hogy utolérlek.

Ez nem szerelem, ez ösztönöntúli
bizonyosság és eltökéltség.
Az bíztat, ami nem tud már hazudni,
amitől idegen a részvét.

Nincs rá okom, hát nem is szorongok,
hisz választásom sincsen:
nélküled úgysem leszek boldog.
(Más kérdés, hogy veled sem.)

Pedig most még csak azt tudhatom,
hogy milyen vagy, ha nem vagy:
képzelt rács poros ablakon,
lehelet, amely megfagy,

vidám hazugság, ál-mozdulatok,
légüres tér körülöttem.
amitől meghal újból a halott,
s az élő némán visszadöbben.